

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **D. M. J. s.r.o.**, IČ 271 18 169, se sídlem v Praze 4, Slepá II 280/13, zastoupeného JUDr. Milošem Kopeckým, advokátem se sídlem v Praze 10, Korunní 1302/88, proti žalovanému **Ústřednímu inspektorátu České obchodní inspekce**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 21. 8. 2015, č. j. ČOI 69742/15/O100/1000/14/15/Vy/Št

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce (dále též „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hl. m. Prahy ze dne 25. 3. 2015, č. j. 10/0253/14/34. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč pro údajné porušení § 3 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do dne 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“).

Žalobce v podané žalobě namítl, že provozuje prodejnu občerstvení v provozovně Dönnér Kebab v Praze 1, ulici Na Můstku č. 1. Podle názoru České obchodní inspekce (ČOI) dne 17. 12. 2013 v této provozovně při kontrolním nákupu žalobce neumožnil kupujícímu

překontrolovat správnost zúčtované hmotnosti 100 gramů zakoupeného zeleninového salátu za deklarovanou cenu 20,- Kč/100 g poskytnutím měřidla s platným úředním ověřením. Tímto jednáním podle názoru správních orgánů žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 4 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Žalobce k těmto zjištěním namítl, že pracovník žalobce při kontrole na výzvu pracovníků žalované umožnil převážení nabízeného zboží na váze umístěné v provozovně. Zaměstnanci žalované však o zvážení prodávaného zboží neprojevili zájem, neboť došli k závěru, že váha nemá platné úřední ověření. Sami pracovníci ČOI žádné vlastní kontrolní měřidlo, kterým by zkontrolovali váhu prodávaného zboží, neměli a nebyli tedy při kontrole vybaveni žádnými vlastními měřidly s úředním ověřením, kterými by zkontrolovali správnost váhy prodaného zboží. Aniž by tedy došlo k převážení prodaného zboží, dospěla žalovaná při kontrole k závěru, že došlo k porušení zákona, když § 3 písm. a) zákona na ochranu spotřebitele stanoví, že „...*prodávající je povinen prodávat výrobky ve správné hmotnosti, míře nebo množství a umožnit spotřebiteli překontrolovat si správnost těchto údajů.*“

Žalobce má za to, že uvedené ustanovení zákona na ochranu spotřebitele neporušil, neboť prodal zboží ve správné hmotnosti a umožnil kupujícímu překontrolování správnosti hmotnosti. Uvedené ustanovení podle názoru žalobce neukládá povinnost mít na provozovně měřidlo s platným úředním ověřením. Taková povinnost není pro prodávajícího podnikatele v uvedeném ustanovení zákona na ochranu spotřebitele nikde výslovně uvedena a požadovat po podnikateli plnění více povinnosti, než je uloženo zákonem, je podle názoru žalobce v rozporu s Listinou základních práv a svobod, neboť povinnosti lze subjektu ukládat jen na základě zákona. V § 3 odst. 1 písm. a) zákona na ochranu spotřebitele je tato povinnost upravena pouze obecně a není zde uvedena povinnost podnikatele poskytnout spotřebiteli měřidlo s platným úředním ověřením. Jazykovým výkladem předmětného ustanovení může být rozuměno i to, že takovému měření či kontrole nebude prodávající spotřebiteli bránit, tedy že spotřebitel bude mít možnost si správnou hmotnost, míru a množství zkontrolovat - např. na vlastních měřících a náležitě certifikovaných měřidlech. Takovou kontrolu by podnikatel spotřebiteli umožnil tím, že by mu v jejím provedení nebránil a neznemožňoval ji. Žalobce proto považuje výklad § 3 odst. 1 písm. a) zákona na ochranu spotřebitele správními orgány v této věci za extenzivní a nepřipustný, neboť pokud by zákonodárce chtěl skutečně podnikatelům uložit povinnost mít na provozovně měřidla s platným úředním ověřením, pak by tuto povinnost výslovně zakotvil do zákona.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl k argumentům žalobce, že se ve své podstatě shodují s námitkami uplatněnými žalobcem již v průběhu správního řízení. Žalovaný především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žalobce vychází z čistě gramatického výkladu § 3 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, avšak žalovaný je přesvědčen, že tento pohled je příliš úzký a záměru zákonodárce neodpovídá. Pokud by cílem druhé části souvětí, které toto ustanovení tvoří, bylo skutečně pouze zajistit, aby prodávající spotřebitelům nezakazovali ve svých provozovnách používat s sebou přinesená vlastní měřidla, nemělo by toto ustanovení v praxi pro spotřebitele žádný reálný přínos. Je totiž jen těžko představitelné, že by běžnou výbavou zákazníka obchodů a restaurací byla váha či odměrná nádoba. Žalovaný proto setrvává na názoru, že pokud je prodávajícímu zákonem uložena povinnost umožnit spotřebiteli ověřit správnost z hmotnosti prodaného výrobku, musí prodávající nutně disponovat váhou s platným úředním ověřením, u níž je výsledek vážení skutečně garantován.

Žalobce v podané žalobě rovněž uvedl, že pokud by zákonodárce chtěl podnikatelům uložit povinnost mít na provozovně měřidla s platným úředním ověřením, zakotvil by tuto povinnost do zákona. Žalovaný k tomu odkázal opakovaně na § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve spojení s § 2 vyhlášky č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu v platném znění a bodem 2 přílohy této vyhlášky. Zároveň žalovaný poukázal na to, že k obdobným závěrům ohledně téže zákonné povinnosti dospěl Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 22 Ad 82/2014 - 31.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce je podnikatelem, provozujícím hostinskou činnost podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Při kontrole provedené dne 17. 12. 2014 v provozovně žalobce Dönnér Kebab v Praze 1, Na Můstku 383/1, byl do kontrolního nákupu vybrán výrobek *zeleninový salát mix*, u kterého byla cena vztažena k jednotce hmotnosti 100 g zeleninového salátu mix à 20,- Kč/100 g. Kontrolními pracovníky žalované bylo požadováno převážení pokrmu z kontrolního nákupu na úředně ověřeném měřidle, což však nebylo možné, neboť prodávající disponoval pouze běžnou kuchyňskou váhou. Tato skutečnost vyplývá i z fotodokumentace, která tvoří přílohu ke kontrolnímu protokolu.

Rozhodnutím ze dne 25. 3. 2015 uložil ředitel Inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hlavního města Prahy žalobci pokutu ve výši 5.000,- Kč podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť se dopustil porušení § 3 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele výše uvedeným jednáním.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce včasné odvolání, v němž argumentoval shodně jako v podané žalobě, když uvedl, že výklad povinností prodávajícího je ze strany České obchodní inspekce rozšiřující, neboť z textu ustanovení § 3 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele nevyplývá pro prodávající společnost povinnost disponovat na provozovně měřidlem s platným úředním ověřením.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení pokuty potvrdil se závěrem, že pokud jde o sporný výklad existence povinnosti disponovat úředně ověřeným měřidlem, odvolací orgán poukazuje na aplikované ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o metrologii a § 2 prováděcí vyhlášky, přičemž je zřejmé, že žalobce užíval předmětnou váhu zjištěnou při provedené kontrole k účelu vymezenému v § 3 odst. 3 písm. a) zákona o metrologii, konkrétně k prodeji, při kterém dochází k tvorbě ceny na základě naměřené hmotnosti; v takovém případě je nutné, aby váha byla řádně označena a aby bylo zřejmé, že má požadované metrologické vlastnosti a vyhovuje stanoveným tolerancím. Ačkoli tedy rozporovaná povinnost žalobce disponovat úředně ověřeným měřidlem výslovně neplyne z § 3 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, je při jeho činnosti nutno dbát i dalších platných právních předpisů, které se na ni vztahují. Na základě uvedeného se odvolací orgán ztotožnil s názorem orgánu prvního stupně o tom, že odvolatel je povinen disponovat úředně ověřeným měřidlem hmotnosti a jeho prostřednictvím umožnit spotřebiteli kontrolu podle § 3 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných

v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Podstatou sporu v nyní posuzované věci je právní otázka, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odstavec 4 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, jestliže bylo nesporně zjištěno a prokázáno, že při kontrolním nákupu pracovníků ČOI žalobce neumožnil kupujícímu překontrolovat správnost zúčtované hmotnosti 100 gramů zakoupeného zeleninového salátu za deklarovanou cenu 20,- Kč/100 g poskytnutím měřidla s platným úředním ověřením.

Z povahy věci podle názoru soudu plyne, že je-li povinností prodávajícího prodávat výrobky ve správné míře či hmotnosti (podle výše citovaného § 3 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitele), nezbyvá prodávajícímu než nějakým způsobem tuto míru či hmotnost změřit.

Způsob tohoto měření předepisuje § 3 odst. 1 zákona o metrologii tak, že „*k určení hodnoty měřené veličiny slouží měřidlo.*“ Tento obsah právní normy je zcela ve shodě s obecnými poznatky fyziky, které lze formulovat tak, že měření jakékoliv fyzikální veličiny znamená zjištění počtu jednotek, přičemž k měření každé fyzikální veličiny slouží měřidlo nebo měřicí přístroj. Z uvedeného lze dovodit logický závěr o tom, že aby mohl prodávající správnou míru změřit, musí mít k dispozici příslušné měřidlo.

Ustanovení § 3 odst. 1 věty druhé zákona o metrologii dělí měřidla na:

- a) etalony,
- b) stanovená měřidla,
- c) pracovní měřidla, a
- d) certifikované referenční materiály a ostatní referenční materiály, pokud jsou určeny k funkci etalonu nebo stanoveného nebo pracovního měřidla.

Stanovenými měřidly jsou pak mj. podle § 3 odst. 3 písm. a), b), f) zákona o metrologii ta měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam

- v závazkových vztazích,
- pro stanovení sankcí,
- při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že zvláštním právním předpisem ve smyslu právě uvedeného ustanovení zákona o metrologii je mj. i zákon o ochraně spotřebitele.

Podle § 2 odst. 1 vyhlášky o měřidlech schvalování typu a ověřování podléhají měřidla, jejichž druhy jsou uvedeny v příloze.

Ze všech výše uvedených skutečností Městský soud v Praze dovodil, že žalobní argumentace žalobce nesprávným výkladem aplikovaných právních předpisů na odpovědnost žalobce za zjištěné protiprávní jednání v posuzované věci není důvodná. Výše uvedené závěry vyplývající z právní úpravy totiž vedly Městský soud v Praze k závěru, že prodávající ve

smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele má za povinnost měřit objem či hmotnost prodáváného výrobku stanoveným měřidlem. Při splnění podmínky ověření podle § 9 zákona o metrologii může takovým měřidlem být jakékoli měřidlo hmotnosti podle příslušného bodu přílohy vyhlášky o měřidlech, ovšem jen v případě, bylo-li by ověřeno pro měření. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen správním orgánem, však nevyplýval závěr, že by takovým měřidlem žalobce disponoval, ostatně on sám v podané žalobě nejenže nic takového netvrdí, ale naopak dovozuje, že takovou povinnost mu právní úprava neukládá.

Je-li tedy povinností prodávajícího mít ověřené schválené měřidlo za účelem prodeje výrobků ve správné míře a za účelem umožnění ověření správnosti míry spotřebitelem (jak bylo dovozeno výše), je podle § 14 odst. 2 zákona o státní kontrole jeho povinností též poskytnout takové měřidlo kontrolorovi. V nyní posuzované věci však nebylo prokázáno ani tvrzeno, že žalobce stanoveným ověřeným měřidlem pro měření hmotnosti disponoval a že kupujícímu umožnil provést kontrolu hmotnosti nakoupeného zboží, proto soud považuje za oprávněný závěr správních orgánů, že žalobce popsáním jednáním porušil povinnost stanovenou mu § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele prodávat výrobky ve správné míře a umožnit spotřebiteli překontrolovat si správnost těchto údajů, čímž se dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že neobstojí ani žalobní námitka, ve které žalobce označil postup správních orgánů za rozporný s ústavními předpisy, neboť se při své činnosti dopustily protiprávního rozšiřujícího výkladu právní normy. Městský soud po posouzení věci došel k závěru, že výklad relevantních ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, jaký orgány obchodní inspekce v této věci zaujaly, lze považovat za doslovný výklad zákonného textu, jehož je třeba se v této věci držet a vyvažovat tak požadavek rozšiřujícího výkladu s cílem efektivně dosáhnout ochrany spotřebitele jako slabší strany spotřebitelské smlouvy na straně jedné, se zásadami výkladu skutkových podstat správních deliktů, jež neumožňují rozšiřovat podmínky trestnosti např. cestou analogie.

Na základě všech výše uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 7. září 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová